

Π. ΛΕΛΕΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ. Λ Πρώην ΕΡΙΕΤΤΑ ▶▶ 50 χρόνια ιστορίας

Το ΕΡΙΕΤΤΑ ήταν το ένα από τα δύο πολύ «μικρά» του Αργοσαρωνικού κατά τη δεκαετία του 1950, αρχές του 1960. Το άλλο ήταν το ΣΠΥΡΟΣ-ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ. Ταξιδεύαμε μαζί του για την Αίγινα πριν από 50 χρόνια. Οι μνήμες δεν χάνονται, όμως, ποτέ

Κυριακή, 30 Ιανουαρίου, στη βροχερή Ελούντα στον δρόμο για την Πλάκα απέναντι από τη Σπιναλόγκα

Η άκρη του ματιού πιάνει φευγαλέα, ανάμεσα στις βάρκες και τα καΐκια που ξεχειμωνιάζουν δεμένα αραδιαστά στην παραλία, τα τζάμια μιας μικρής γέφυρας. Το μυαλό γυρίζει πίσω σαν αστραπή, στο μικρό λιμανάκι της Αίγινας. Άκρη άκρη, στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου, εκεί που μικρός περνούσα ώρες ολόκληρες βλέποντας τα βαπόρια να μπαινοβγαίνουν. ΧΑΡΑ, ΠΟΡΟΣ, ΠΙΝΔΟΣ, ΜΑΧΗ, ΜΑΡΙΩ, ΣΑΡΩΝΙΣ. Οι φίλοι μάς περιμένουν για το μεσημεριανό και έχουμε αργήσει, όμως τα τζάμια αυτά με τραβάνε σα μαγνήτης και στέλνουν απότομα το πόδι στο φρένο. Γυρνάμε

πίσω. Κι ας πιούμε μια ρακή ακόμη για την όρεξη.

Στο πλάι της μικρής γέφυρας το όνομα γράφει ΚΩΣΤΑΣ. Λ. Το μάτι, όμως, δεν γελιέται πια. Εκεί ακριβώς έγραφε τότε ΕΡΙΕΤΤΑ! Οι πρώτες φωτογραφίες έχουν κιόλας τραβηχτεί, όταν από το διπλανό Π/Κ-τουριστικό, το ΑΡΜΕΝΙΣΤΗΣ –ένα κατοικημένο μετασκευασμένο καραβόσκαρο– προβάλλει κάποιος...

– «Τι τρέχει»;

– «Ξέρετε ποιανού είναι αυτό το βαποράκι»;

– «Δικό μου είναι. Γιατί ρωτάς»;

– «Είναι το παλιό το ΕΡΙΕΤΤΑ»;

Γινόμαστε αμέσως φίλοι. Πηδάει από το μαδέρσι στον μόλο, δίπλα μου.

– «Πού το γνώρισες»;

– «Απ' τον καθρέφτη».

– «Το ΕΡΙΕΤΤΑ είναι, του Λάτση. Το πρώτο του βαπόρι. Κάτσε να δω αν έχω μια φωτογραφία να σου δώσω».

Σκαρφαλώνει στην πλώρη, ξαναγυρίζει μ' ένα σχεδόν άσπρο χαρτί.

– «Κρίμα την έχω σπίτι. Προσπάθησα να βγάλω ένα αντίγραφο, αλλά δεν βγήκε».

Μου το δίνει. Φαίνεται αγνά το ΕΡΙΕΤΤΑ στα νιάτα του και από δίπλα η λεζάντα: «ΕΡΙΕΤΤΑ-Γιάννη Λάτση. Ένα από τα αφιχθέντα θαλάσσια λεωφορεία των γραμμών του Σαρωνικού, τα οποία θα εκτελούν τη γραμμή Πειραιώς-Αιγίνης-Με- ▶